

РЕШЕНИЕ

№ 10689

гр. София, 27.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 11.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **12913** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на П. В. Р., действаща чрез адв. М. Т., срещу Заповед № 24-4332-006046 от 01.11.2024г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР, за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП (ЗППАМ).

В жалбата се сочи, че П. Р. притежава лизингов автомобил с [рег.номер на МПС] , марка А. А6 А., за който тя е вписана като ползвател. Посочва също, че на 22.10.2024г. бащата на детето ѝ - Ю. Р. М., с когото тя не живее, но поддържа прилични отношения, дошъл в дома ѝ, като след кратък спор взел ключовете от автомобила, като казал, че ще отиде да вземе някакви вещи и спортни приспособления за детето. Минути по-късно ѝ се обадил, за да ѝ съобщи, че номерата на колата ѝ са свалени и тя не може да я ползва, тъй като той е шофирал автомобила в квартала, въпреки че е с отнета правоспособност. Жалбоподателката оспорва ЗППАМ като незаконосъобразна на основанията по чл.146, от т.2 до т.5 включително от АПК. Счита, че като ползвател на превозното средство по договор за лизинг тя е трябвало да бъде уведомена за започналото административно производство и тъй като това не е сторено, е нарушено правото ѝ по чл.34, ал.1 и ал.3 от АПК. Отделно твърди, че оспореният административен акт е издаден, без да са изяснени фактите и обстоятелствата по случая, и не е мотивиран, тъй като не е обоснована

необходимостта от мярката, както и относно срока, за който е наложена. Изтъква, че заповедта не съответства на целта на закона. Моли съдът да отмени заповедта като незаконосъобразна. В съдебно заседание жалбоподателката се явява лично и с адв. Т., като поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена.

Ответникът – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР, представляван от юрисконсулт К., моли жалбата да бъде оставена без уважение.

По делото са приобщени като доказателства административната преписка, както и представени от жалбоподателката писмени доказателства. Събрани са и гласни доказателства чрез разпит на свидетеля Ю. Р. М.. Същият дава показания, че отишъл в апартамента на жалбоподателката, за да види детето си. Тъй като преди това бил със сестра му, където забравил спортния сак на детето, решил да вземе колата, за да донесе сака. Казал на жалбоподателката, че отива до колата, но тя не разбрала, че той ще шофира.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

Жалбоподателката П. В. Р. е вписана като ползвател на лек автомобил марка А. Аб А. с [рег.номер на МПС], собственост на „Лев ФИНАНС“ ЕООД, съгласно договор за финансов лизинг, сключен на 07.05.2024г.

С процесната ЗППАМ № 24-4332-006046 от 01.11.2024г. на Л. ФИНАНС ЕООД е наложена принудителна административна мярка „прекратяване регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“ за това, че на 22.10.2024г. в [населено място] по бул. Н. М. с посока на движение от ул. Д. към бул. Ц. Б. III собственият на дружеството лек автомобил А. Аб А. с [рег.номер на МПС] е управляван от Ю. Р. М., без същият да притежава СУМПС, тъй като последното е било отнето по реда на чл.171,т.4 от ЗДвП. На водача на превозното средство бил съставен АУАН серия ГА № 1366495/22.10.2024г. за нарушение на чл. 150, ал.1 ЗДвП.

Правни изводи

Жалбата е допустима. Въпреки че жалбоподателката не е адресат на процесната заповед, съдът приема, че за нея е налице личен и пряк интерес от оспорването. В качеството си на лизингополучател и позвател на превозното средство, чиято регистрация е временно прекратена, П. Р. се явява непосредствено засегната от наложената принудителна административна мярка, която я лишава от възможността да ползва изплащаното от нея превозно средство. По отношение срочността на жалбата, доколкото последната не е била изпращана и респективно - връчвана на жалбоподателката, срокът за оспорване по чл. 149 АПК не е започнал да тече, съответно жалбата не е просрочена.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Предвид представената по делото Заповед № 6400/07.07.2023 г. на директора на СДВР, издадена във връзка със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи, също приложена с административната преписка, съдът приема, че процесната заповед е издадена от компетентен орган.

Спазени са административнопроизводствените правила и изискванията за форма на акта - същият е мотивиран и в него са посочени фактическите и правни основания за

прилагане на мярката. Неоснователни са възраженията, че след като заповедта не е връчена на жалбоподателката, е налице процесуално нарушение. Съобщаването на административния акт не е част от административното производство по неговото издаване и с оглед на това липсата на връчване на заповедта не би могло да опорочи самия акт. Правното значение на съобщаването на административния акт се свързва с възможността за неговото обжалване и по-конкретно с обуславянето на оспорването от спазването на установените в закона срокове. При липса или нередовно съобщаване на административния акт същият не може да се стабилизира и да влезе в сила, тъй като въобще не започва да тече срока за обжалване. Следователно, обстоятелството, че процесната заповед не е връчена на жалбоподателката по никакъв начин не препятства защитата ѝ, респективно не накърнява правото ѝ на оспорване, както съдът е посочил по-горе.

Неоснователни са твърденията, че административният орган не е изяснил фактите и обстоятелствата по случая. Противно на изложеното в жалбата, съдът намира, че са установени и посочени в заповедта всички релевантни за хипотезата на чл.171, т.2а, б. „а“ факти.

Съгласно чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП ПАМ прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство се прилага на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година.

В случая жалбоподателката не оспорва, че на посочената дата, час и място ползваното от нея МПС е било управлявано от Ю. М., който се явява правоспособен водач, тъй като е с отнето СУМПС. С оглед на това и въз основа на събраните по делото доказателства категорично се установява, че автомобилът е бил управляван от лице, което не е правоспособен водач, следователно изпълнени са предпоставките по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП за налагане на предвидената принудителна мярка. Законосъобразно е определен и срокът за прилагане на мярката. Предвид обстоятелството, че административният орган е наложил мярката за минимално предвидения срок от 6 месеца, не е необходимо да се излагат мотиви относно продължителността на мярката.

Неотносимо към законосъобразността на приложената мярка е дали жалбоподателката доброволно е предоставила ключовете на автомобила, респективно дали е знаела, че свидетелят М. взема ключовете, за да управлява автомобила. Знанието или незнанието на собственика, съответно на ползвателя, относно управлението на превозното средство от лице без правоспособност по принцип е ирелевантно за прилагането на принудителната мярка. Това е видно от текста на разпоредбата на чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, която не обуславя налагането на мярката от наличието на някаква форма на субективно отношение на собственика към деянието. Отделно от това, съдът не дава вяра на показанията на свидетеля М. относно обстоятелствата, при които е пристъпил към управление на превозното средство, като счита, че обясненията му са мотивирани от желанието да се обоснове защитната теза на жалбоподателката, предвид

съществуващите лични отношения между тях, както и поради обстоятелството, че именно той е извършил нарушението, заради което майката на детето му не би могла да ползва автомобила за период от 6 месеца.

На последно място, наложената принудителна административна мярка е в пълно съответствие с целта на закона – да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановят административните нарушения.

С оглед на изложеното, процесната заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. "а" ЗДвП се явява законосъобразна по всички критерии на чл.146 от АПК и жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото претенцията на жалбоподателката за разноски по делото се явява неоснователна, съответно следва да се уважи искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. В. Р. против Заповед № 24-4332-006046 от 01.11.2024г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР, за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП .

ОСЪЖДА П. В. Р. да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи сума в размер на 100 лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: